

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SAMLINGER

TIL

JYDSK HISTORIE OG TOPOGRAFI.

III BIND. 1870—1.

UDGIVET
AF
DET JYDSKE HISTORISK-TOPOGRAFISKE SELSKAB.

AALBORG.

FORLAGT AF MARINUS M. SCHULTZ
OG TRYKT HOS OLUF OLUFSEN.

Nogle Sagn fra Nibe og Løgstør Egnen.

Meddelte af S. Røbstrup.

Omtrent to Mile Syd for Nibe ligger Byen Skivum paa en Høislette. Vesten for gaaer et dybt Dalstrøg fra Syd mod Nord, hvorigjennem Vesteraa eller Herredsaen løber, som længere nede forener sig med Østeraaen og falder i Liimfjorden ved Halkjer. Dette Dalstrøg sender en Arm af Dybder op Nordvest og Nord om Skivum, næsten ind til Byen. Paa Høisletten, ca. $\frac{3}{16}$ Mil Sydvest for Byen, findes en liden Sø, omgiven mod Sydost, Syd og Sydvest af temmelig høie Bakker, der formodentlig i Oldtiden have været bevoxede med Skov. Søen kaldes Skjælsø, har intet synligt Til- eller Afløb og er meget dyb, saa der ved Fiskning i samme efter Sagnet kun kan naaes Bund i det sydøstlige Hjørne paa ca. 18 Alen.

Sagnet fortæller, at der, hvor Søen er, i Oldtiden laae en By, der hed Skjælby og som havde samme Skjæbne som fordem Sodoma, dog uden at dens Indvaanere sættes i Klasse med Sodomiterne. Efter Søens egentlige Størrelse at dømme kan der muligt have ligget høist fire, fem smaa Gaarde tæt samlede; men naar Omkredsen af Slettens Affald ned mod Søen tages i Betragtning, kan der maaskee have været Plads for det dobbelte Antal.

En Sommeraften kom en Pranger eller Kræmmer til Byen, som ved Byleddet modtoges af en Bondepige, med hvem han var forlovet, og ledsagedes hjem til hendes For-

ældre. Her blev Christen Ty paa vanlig Viis gjæstfrit modtaget af Anes Familie og blev Natten over. Næste Morgen paakom der Christen Ty en Uro i Sindet, der ligesom drev ham til at vandre videre; han bød Farvel til Familien, og Ane fulgte ham ud af Byen Syd paa igjennem Skoven. De vare i kjærlig Samtale maaskee gaaede nogle hundrede Skridt gjennem en Bakkekløft op paa en terrasseformig Af-sats mellem Træerne, da de pludselig hørte og følte et Skud-der*) eller Drøn, der rystede Jorden under deres Fødder. Forbausede saae de tilbage til Byen, hvor de ikke saae Andet, end at Vandet sprudlede høit i Veiret, saa der efter enkelte Minuters Forløb ikke var Andet end en bølgende Sø, hvor Byen havde ligget. Det hedder, at intet Menneske, undtagen Ane og hendes Kjæreste, blev frelst ved Byens pludselige Undergang.

Længere hen i Tiden forsøgtes fra Lundbek at fiske i Søen med Vaad; men Vaaddet reves istykker paa den sunkne Bys Skorstene, som man i klart og stille Veir meente at kunne skimte paa Bunden, — eller ogsaa en stor, sort Hund kom op og satte sig paa Vaadfloddet og tvang det ned, saa Vaaddet sank, og Fiskeriet maatte opgives. Vandstanden i Søen var ikke eens; men det bemærkedes af de Omboende, at der, uagtet Søen ligger paa Høisletten og intet Tilløb har, var en uregelmæssig Ebbe og Flod tilstede. Dette skal have foranledigt en Mand, der i Slutningen af forrige og i Begyndelsen af dette Aarhundrede boede i Søens Nærhed og prøvede at fiske der og andensteds, til at fatte Tanke om Søens underjordiske Forbindelse med andet Vand. Henvend $\frac{1}{4}$ Miil Vesten for Søen ligger det i Begyndelsen omtalte Dalstrøg, hvori Vesteraaen gaer igjennem en Loun (Lagune), hvori Manden ofte fiskede, og da han bemærkede Høivande i Søen, naar Aaen og Lounen stod over sine Bredder, uagtet begge ligge betydeligt dybere, meente han, at Søens Bund maatte være i Niveau med Lounen og begge ved en Tunnel forenede. Han bragte da fia Lounen levende Brasen, Gjedder og Aborrer, som han mærkede og satte i Søen, og nogen Tid efter skal han atter af de mærkede Fiske have fanget flere i Lounen.

Saaledes lød dette Sagn i Folkemunde der i Egnen for

*) See Molbechs Glossar. II. S. 120 under „skudde“ ☉: ryste.

godt et halvt Aarhundrede siden, og Meddelelsen, der er født ca. $\frac{3}{8}$ Miil fra Stedet, har hørt det saaledes ret ofte fortælle baade af Ældre og Yngre. Derimod fortælles i Hofmanns Fund. 520 om en sunken Borg i Skjælsø paa Skivum Mark. „Der seer man endnu paa de store Festdage Tinderne af de fire Taarne. Ogsaa sees der nogle gamle, sorte Geder med Guldringe om Halsen, „„som græsse der““. Søen er bundløs.“ Thiele II, p. 9.

Fra Skivum gaar Vei lige mod Syd Østen om Skjælsø, Skjælhøi og Præstehøien til Katby, der ligger ved nordre Side af Giver Kirke. Naar man fra Katby vil gjøre en Afstikker mod Nordost paa $\frac{3}{8}$ Miil, saaledes at man er $\frac{3}{8}$ Miil Sydost fra Skivum, kommer man igjennem et Mosedrag af flere sammenhængende Lyngmoser under Navn af Birke-moserne. Ved Østsiden af den nordostligste af disse er en smal Hedeflade fra Nord ved Munden af Ingerdal til Østeraaen, og mod Sydvest gennem Horsdal og de andre Moser, igjennem Katby og videre mod Sydvest til Vesteraaen.

Paa denne Hedeflade langs Mosen mellem Ingerdal og Horsdal finder et mærkeligt Fænomen Sted, der hører til Sjældenhederne her i Landet: der sees tvende Trupper som Mennesker, den ene fra Øst, den anden fra Vest, storme mod hinanden, og En efter Anden segner om og bliver liggende, indtil der kun er to, som oftest kun een, tilbage, der allersidst falder. Efter et eller to Minuters Forløb reise de sig igjen i nogen Afstand fra hinanden og gjentage Sammenstødet, og saaledes fortsætte de ofte i hele Timer. Man kan see Figurernes Bøininger og Afvigninger frem og tilbage og til Siden ligesom af Mænd i hidsig Fægtning. Vaaben kan man ikke skjælné, da Afstanden, hvorfra Kampen sees, er ca. $\frac{3}{8}$ Miil; men Figurernes maae være temmelig store, da de i denne Afstand ses i fuldkommen Mandsstørrelse. De ere alle hvide, og kun i den ene Hob sees een af lidt mørkere Farve; den sidste staaende af de hvide synes at være den største. Den vesterste Trup, hvori den mørke er Anfører, taber stedse, og som oftest er den mørke den sidst faldende, medens den hvide Anfører bliver staaende lidt paa Pladsen efter Affairen, inden han forsvinder. Trupperne synes at

være lige store og bestaae af 12—14 Personer. Fægtningerne foregaae daglig, naar det er stille, varmt Solskin fra Kl. 9 tll 11 om Formiddagen og fra 2 til 4 om Eftermiddagen fra Foraars Jevndøgn og indtil Høsten, og i Katby hedder det om Foraaret: „Nu faae vi snart Sommerdage; thi i Dag slaae de paa Heden.“ — Sagnet fortæller, at der i den nærmeste Ende af Ingerdal, hvor der findes et stort og dybt Hul i Jorden, skal have boet en Røverbande, der paa Sletten skal være overvunden af en Herremand og hans Huuskarle, formodentlig fra Rebstrup, en fordums Ridderborg, der nedbrændtes af Skipper Clemens 1534 eller 35, og denne Fægtning er det, som her idelig gjentages.

I Egnen mellem Nibe og Hobro, eller i det Søndre af Hornum- og Østre af Aars-Herred, huserer *Vogns Jæger*. Han høres om Aftenen, som oftest i Luften, fare fra Nord mod Syd og henimod Morgenstunden tilbage igjen. Det er en enkelt Jæger tilhest, der ved Fløiten og enkelte Holla leder sine Hunde, som svare med Bjæffen og Halsen. Naar man har seet eller mødt ham, maa man ikke gaae ind, hvor der er Lys tændt, medmindre man seer Lyset først gjennem Fingrene; thi ellers bliver man strax syg og kommer sig ikke før næste Aften ved samme Tid. Man maa ikke lade nogen Dør staae aaben om Aftenen mod Norden eller efter Midnat mod Sonden, da ellers den vilde Jæger med sine Hunde farer ind i Huset, hvis han paa sin Jagt kommer deromkring.

1. I et Huus paa Skivum Mark, hvor Konen om Dagen havde bagt, og Brødene endnu om Aftenen stode i Ovn, kom VognsJæger med sine Hunde ind ad den aabentstaaende Dør. Hundene fore ind i Ovn og gramsede over Brødene, som de vilde sluge dem. Konen blev forskrækket og løb i sin Befippelse hen og lukkede en Dør op mod Sonden; der red Jægeren ud og fløitede sine Hunde til sig. Derpaa vendte han sig til Konen og sagde, at hun skulde lukke sin Nørredør om Aftenen og sin Sønderdør om Morgen.

2. En Karl fra Steenradgaard paa Skivum Mark gik en Aften hjem fra Katby og fulgte Veien over Heden langs med Birkemoserne. Ved Siden af Lyndrup Birkemose, hvor Veien gaar lidt op ad Bakke og krydses af Moseveien, mødte Vogns

Jæger ham fra Norden, og Hundene løb ham myslende*) og bjæffende mellem Benene; bag efter dem kom Jægeren paa en hovedløs Hest med en Muskedonner tvært over Hestens Manke. Karlen bød „Godaften!“ men Jægeren svarede blot: „Aften“. Da Karlen kom hjem, hvor der var Lys tændt, blev han syg og maatte holde Sengen til næste Aften ved samme Tid.

3. I Sønderup Sogn stod en Mand sildig i Laden, og da han var færdig med sit Arbeide, gik han ud for at lukke Ladelugen paa nordre Side. Som han fik den lukket, hørte han Jægeren komme i Luften Nord fra og stod derfor ind under Tagskægget. Saasnart Jægeren var kommen lige over Gaarden, lod han Hundene fare ned ad Taget om Ørerne paa den Lyttende. De bleve ved at støve omkring i Nabo-gaarden med megen Bjæffen, indtil Jægeren kort efter ved et gjennemtrængende Hallo, der rystede hele Omegnen, kaldte dem til sig. Manden gik nu ind i Stuen, hvor der var Lys tændt, men blev ikke syg; thi han saae først paa Lyset gjennem sine Fingre.

Knarkvognen er et Spøgelse i samme Egn, der farer i Luften og giver sig tilkjende ved en Rumlen, Knarken og Piben, som af en svært læsset, usmurt Vogn. Dens Fart er, ligesom Vogns Jægers, mod Syd og Nord. Den gjør ingen Fortræd, med mindre man forhaaner eller driller den; men den gjør gjerne, som man befaler den, og saasnart den har udført en Befaling, kommer den igjen, for at faae en ny. Hvis man vil drive Løier med den, maa man derfor tilsidst for at blive den kvit anvise den en uskadelig Gjerning, som er umulig for den at udføre; thi naar den har prøvet sine uhyre Kræfter forgjæves, drager den bort. Den skal ligne baade Fugl og Menneske. Den almindeligste Tiltale til den er: „Vend og kjør og smør“ — der eller der (Stedet nævnes, f. Ex. en Dam, Sump osv.), og da gjør den et svært Spektakel i Vandet og Mudderet og holder ikke op før henimod Daggry, da den igjen skal være paa sin Udgangsplads, inden Solen kommer.

*) At myse siges om Hundenes venlige Smaabjæffen.

1. I Aardestrup Sogn vare endeel unge Karle samlede om Natten for i Udkanterne af Skoven o. a. St. at græsse Hestene i et fodertrængt Foraar. Knarkvognen lod sig høre, og Een af dem raabte til ham: „Vend og kjø og smør i *Smaten*“, en Sig eller Dam der i Nærheden. Strax gjorde den et umaadeligt Spektakkel i Dammen og vedblev at kaste Vandet og Mudderet saalænge op i Luften, indtil Daggrøet afbrød dens Gjærning.

2. Ved en lignende Leilighed i samme Egn raabte en Karl i sin Kaadhed til Knarkvognen: „Vend og kjø og smør i min Bag“; men han kom tilpas og var uidentivt bleven adspiltet eller slaet tildøde, hvis ikke hans Kammerater med megen Anstrængelse havde beskyttet ham ved at dække ham med deres Legemer. Knarkvognen var meget omhyggelig for at skaane dem, der ikke havde tiltalt ham. Tummelen vedvarede til Daggrø.

I denne Egn hørtes i forrige Tider ofte *Natravnen* udstøde sit: „Bav! Bav!“ der kunde høres i Miles Omkreds. Det er en uhyre stor Fugl, der fremkommer af en henrettet, angerløs Forbryders Lig, der er nedgravet i et Markeskjæl. Først efter 30 Aars Forløb bliver den til Natravn; i de første 15 Aar faaer den Fjær paa den ene Side, og da vender den sig i Graven og ligger atter i 15 Aar, da den forlader Graven og flyver om som Natravn. Er Nogen tilstede, naar han skal vende sig i Graven, da kan han frelse den fordømte; denne raaber da i Graven: „Nu vender jeg mig;“ hvis der da svares: „Vend dig saa i Guds Navn, og vend dig aldrig meer“, saa er Sjælen frelst og kommer til Ro uden at blive til Natravn.

En passede Tiden for at frelse en Forbryder fra at blive Natravn; men da den vordende Natravn i Graven raabte: „Nu vender jeg mig“, sagde han blot: „Vend dig saa, og vend dig aldrig meer“. Natravnen, som ikke derved blev frelst, svarede igjen: „Tal du saa, og tal aldrig meer“. Natravnen blev ikke frelst, og Manden blev stum, saalænge han levede, fordi „Guds Navn“ blev glemt.

Natravnen var ogsaa et fredeligt Spøgelse, der ikke skadede Nogen uden given Anledning; dog var det somme-tider, han svægede En og Anden i en Vandpøl; men dette

skete nærmest, naar Vedkommende gik paa ulovlige Veie eller kom fra Kroers. Natravnen kaldes andre Steder: „Valrav“.

I Lyndrup Hede, Skivum Sogn, ligger en stor Høi, kaldet Skjælhøi. Der boede i sin Tid en Bjergmand, kaldet Skjælbonde, om hvem der er flere Sagn. Blandt andet kom han en Aften ridende paa en hovedløs Hest igjennem Skivum By Nord paa; kort efter kom han tilbage, og da nogle paa Gaden tiltalte ham med „God Aften“, svarede han blot „Aften“. En spurgte ham, hvor han havde været henne i denne korte Tid. Han svarede, at han havde været nede og vilde tale med Otte; men han var ikke hjemme, han var i Sobjerg til Barsel. Ottebakken ligger nemlig et lidet Stykke nordenfor Byen, men Sobjerg et længere Slykke vestenfor nede ved Kjæret.

I Ottebakken boede som sagt Otte; han kom ofte sammen med Bymændene i deres Vide eller Stævne, samtalte med dem og drak en Snaps og et Krus Øl med dem, naar det blev ham budet. Hans Smaadrenge (Dværge) gik ogsaa, men usynlige, med i Bymændenes Selskab og morede sig da med at tømme Snapsglassene og Ølkrusene, samt yppe lidt Klammeri inellem Mændene, naar de havde faaet en Taar i Hovedet.

1½ Miil sønden for Løgstør ligger Bjørnsholm tæt ved Liimfjorden. Henved en Miil Vestnordvest for Bjørnsholm ude i Fjorden ligger Øen Livø, der hørte til Bjørnsholms Gods, og Sydost for Livø noget over en Miil eller en god ½ Miil Syd for Bjørnsholm paa Fastlandet ligger Ertbølle ved Ertbølle Hoved (Nabet), et Forbjerg, som vender mod Fjorden. Lige Øst for Livø er der, nærmest til Fastlandet, neppe ½ Miil til Rønbjerg, der ligger henved ½ Miil Nordvest for Bjørnsholm.

I længst forsvundne Tider boede paa Livø en Bjergmand eller Troid, hvis Kone boede i Ertbølle Hoved, saa de havde stort Besvær med at komme sammen, især fordi

en Havmand, der boede i Fjorden, fandt Fornøielse i at vanskeliggjøre deres Sammenkomster. Da de vidste, at Havmanden ingen Magt havde udenfor sit Element, besluttede de for at undgaae hans Skalkagtigheder at bygge en Dæmning over Fjorden, hvorpaa de kunde passere uden at berøre Vandet. De bleve enige om at lægge Dæmningen fra Livø til Rønbjergodde, hvor Vandet var smallest, og Dagen til Arbeidets Udførelse aftaltes, for at de paa een Tid kunde begynde fra begge Sider.

Om Morgenen den bestemte Dag, da Arbeidet skulde udføres, var Manden tidlig paa Færde for at begynde; men en tyk Taage hvilede over Egnen, saa han neppe kunde see faa Alen fra sig, mindre over Fjorden i Retning efter Rønbjerg. I det samme tuder Hyrden i Ertbølle i Byhornet, og Bjergmanden troer, at det er Signal fra hans Kone fra Rønbjergodde af til at begynde. Strax tager han fat af alle Kræfter i Retning mod Sydøst efter Ertbølle istedetfor lige Øst efter Rønbjerg. Stærk og dygtig til Arbeide maa han have været; thi allerede midt paa Formiddagen havde han Veien eller Vasen istand omtrent $\frac{3}{4}$ Miil ud i Fjorden fra Livø. Imidlertid gik hans Kone fra Ertbølle om ad Bjørns-holm til Rønbjerg efter, og da hun kom til Galgebakken, der ligger sydvestlig for Ranum paa Byens Mark, gaaer hun derop og fylder sit Forklæde med Jord til at begynde Veifylningen med. Idet hun hermed kommer ned til Fjorden, letter Taagen sig, og hun seer, at hendes Mand har taget feil Retning med sit Arbeide. Herover blev hun saa ærgerlig, at hun kastede Jorden, hun stod med i Forklædet, paa det Tørre istedetfor i Fjorden og ikke vilde have mere med det Veiarbeide at bestille. Af dette Forklædefuld Jord blev det nuværende Rønbjerg Bjerg, og Hullet i Galgebakken, hvor hun fyldte Forklædet, er en dyb, rund Grav, som svarer til Figuren af Bjerget og hedder Livgrav. Manden blev ligesaa ærgerlig i Hu som Konen over sin Feiltagelse og opgav Arbeidet; men det fuldførte Stykke hedder endnu den Dag i Dag Livtap og rækker ca. $\frac{3}{4}$ Miil ud i Fjorden fra Livø af i Retning efter Ertbølle. Det bemærkes, at Galgebakken, hvor Bjergkonen fyldte sit Forklæde, næsten alene bestaaer af Mergel og Leer, idetmindste i og omkring Livgrav, og at Bjerget ved Rønbjerg er af samme Stof, medens

hele dets nærmeste Omegn næsten kun er Sand, Grus og Steen.

I en Afstand af henved 2½ Miil Sydost for Nibe ligger Sønderup Sogn, der gennemskjæres af Aalborg-Viborg Landevei. Nordvestlig i Sognet ligger Byen Rebstrup, der bestaaer af 2 Bøndergaardde og 1 Møllegaard med Korn- og Stampe- eller Been-Mølle, med et Hartkorns Tilliggende af ialt ca. 13¹/₈ Td. Fra ældre Tid findes Navnet skrevet: Rebstrup, Refstrup og Repstrup; men det første er det almindelig brugelige og efter Talebrugen det rigtige, skjøndt der kan være Formodning om, at det mulig oprindeligt kan have været Rævstrup af de omliggende dybe Dale med høie Bakker, hvor Ræven har boet og bygget.

Rebstrup skal i gamle Dage have været et adeligt Herresæde, og Sagnet tyder paa Familien „Galt“. 1534 blev Herregaarden plyndret og nedbrændt, som saa mange andre, af Skipper Clemens, og det hedder, at da Familien ved Overfaldet forjoges, nedkom „Baronessen“ med et Barn i Leergravene ved Tøttrup, som ligger en Fjerdingsvei østenfor. Fra den Tid af menes Familien at have sagt Adelskabet Farvel og efterhaanden at være bleven Bønder, der dog stedse holdt sig som „Fribønder“, og man mener, at der endnu er af Slægten blandt Byens Besiddere.

I de tvende Gaarde, som ligge ovenpaa Bakken Nordvest for Møllen, findes Bestyrkelse af Sagnet om Herresæde: paa den søndre Gaards Plads, hvor „Borggaarden“ skal have været, var forhen megen vidtløftig Brolægning, hvoraf endnu er Spor, og i Grunden under Vaaningshuset og i Haven har været opdaget tykke Mure af en fordums Kjælder-Etage, og i begge Gaardene har der været mange og findes endnu Levninger af de gammeldags store, røde Muursteen. I den nordre Gaard, „Ladegaarden“, stod til for kort siden en Lade, der var bygget af Tømmerværk i meget større end almindelig Bønderstiil, som viste tydelige Spor af at være af en afbrændt Bygning.

Sagn om Gjengangere knytte sig ogsaa hertil. I ældre Tid saae og hørte man ofte om Aftenen, især mod Høitiderne, en med 4 sorte, fnysende Heste forspændt Karet

fare ad Veien ned fra Sønderup forbi Møllen opad Bakken og ind i den nordre Gaard, saa Ilden gnistrede om Hestehovene og Hjulene; her rumsterede Spøgeriet omkring en kort Tid og kjørte saa tilbage. Dette var afdøde Baltzar Mathiasen, som ligger begravet i Sønderup Kirke.

I omtrent en halv Miils Afstand Sydvest for Rebstrup ligger Mosbek i Giver Sogn paa den anden Side af Sønderup Aa, der skiller imellem Hornum- og Aars-Herreder. Lidt Nord for Mosbek sees Rudera af en Kirke med omgivende Kirkegaard, og her fortæller Sagnet, at Herskabet fra Rebstrup engang om Vinteren vilde kjøre til Kirke; men da de kom til Aaen, hvor Kjørestedet endnu kaldes „Bidstedbro“, af hvilken endnu sees Pælestumper i Grunden, var Aaen i Tøbrudet steget over sine Bredder, saa Broen enten var nedstyrtet eller skjult af Vandet, hvorfor Kudsken standse; men Herren raabte, at de vilde over, om saa Fanden skulde føre dem. Kudsken kjørte da til, og — de omkom Alle i Vandet. Siden høres ofte om Natten Raab om Hjælp fra Aaen ved „Bidstedbro's“ Kjørested.

Om dette i Aaen druknede Herskab fra Rebstrup er det samme, som ligger begravet i Sønderup Kirke, eller dette er andre Personer af Familien, derom kan man efter Sagnet ikke komme til klar Vished; men i Gulvet foran Alteret i Sønderup Kirke ligger en smukt udhugget Liigsteen, hvorpaa staaer en Mand og Kvinde, han i Ridderdragt, med Hjelm, Harnisk og Sværd ved Siden, hun i gammeldags Damedragt, og opad hende strækker sig med Forpoterne en lille Hund med Overskrift „Hofneck“, det Hele omgivet af en ophøiet Rand med Ornamentter og Vaabenmærker. Under Figurerne paa Stenen, indenfor Randen staaer Inscriptionen: „Her ligger begravet erlige og velbyrdige Mand Balsar Matisen fra Repstrup, som døde Aar 1579, Med sin kjære Hustrue Erlige og velbyrdige Frove Daarthe Klavsdatter, som døde — Gud være med Dig.“

Lidt over 1 Fjerdingsvei Nordost for Rebstrup ved en Udflyttergaard fra Rodsted ligge Ruiner af en fordum nedbrudt Kirke med hosliggende Kirkegaard. Herom gives følgende Sagn:

Imellem Beboerne af Rodsted og Suldrup opstod Trætte

om Kirken, da Suldruperne vilde have den flyttet derhen, og Rodstedboerne vilde beholde den. Da kom de overens om at opføde en Tyrekalv i hver af Byerne med Sødmelk, indtil den blev 3 Aar gl., og saa lade dem kjæmpe med hinanden; den By, hvis Kalv vandt, skulde da have Kirken. Dette blev iværksat, og Suldrup Kalv stak Rodsted Kalven ihjel, hvorfor Rodsted Kirke blev nedbrudt og opført ved Suldrup, hvor den nu staaer.
